

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 14

15. JULI 1929

78. AARGANG

SYNDEN I EDEN. — HVORFOR ADAM FALDT.

(Dr. James E. Talmage af de Tolvs Raad i »Liahona«.)

Kronen paa Værket i det store Drama ved Skabelsen var Dannelsen af Manden i billedlig og fysisk Lighed med hans aandelige Fader, Gud. Dette mener, at visse Aander fra Forudtilværelsen blev iklædt et Tabernakel af Kød og Ben og blev det første Menneske, der begyndte en jordisk Kariere paa denne Planet. Straks efter skabte Herren for ham en Led-sager efter at have erklæret, at det ikke var godt, at Manden skulde være ene; og saaledes blev Manden og Kvinden, Adam og hans Hustru Eva, skabte i Edens Have.

De havde faaet Herredomme over alle lavere Skabninger, og med denne Magt var forbundet visse bestemte Befalinger. Af disse var det første vigtige Punkt, at de »vorder frugtbare og mangfoldige, og opfylder Jorden, og gorer eder den underdanige«; derefter, at de afholder sig fra at spise Frugten paa et bestemt Træ, Kundskabens Træ paa Godt og Ondt, skont det var tilladt dem at tage frit af alle andre Frugter. Guds

Ord angaaende denne Befaling og Følgerne er: »Og jeg, den Herre Gud, bød Mennesket, sigende: Du maa frit æde af alle Træer i Haven. Men af Kundskabens Træ paa Godt og Ondt skal du ikke æde. Dog maa du selv vælge, thi det er dig givet; men husk paa, at jeg forbød det; thi paa den Dag, du æder deraf, skal du visselig dø.« (Kostl. Perle, Side 13—14; saml. 1. Moseb. 2: 16—17.)

Fristelsen til at være ulydig mod denne Befaling kom snart. Satan søgte at besnære Kvinden og at modsige Herrens Erklæring og sagde, at Døden vilde ikke følge Overtrædelsen af det guddommelige Forbud; men paa den anden Side vilde hun og hendes Mand, hvis de gjorde det, som Herren havde forbudt, blive lig Gud til af sig selv at kende Godt og Ondt. Kvinden blev besnæret af disse Fremstillinger og var ulydig mod Herrens Befaling. Hun frygtede ikke ondt, thi hun kendte det ikke.

Adam fandt sig selv i en saadan Stilling, at det tvang ham til at være ulydig mod en af Guds Befalinger. Han og Hustru var bleven befalet at mangfoldiggøre og opfylde Jorden. Adam var endnu udødelig. Eva var som Straf bleven dødelig, og i en saadan uensartet Tilstand kunde de to ikke forblive tilsammen og derfor heller ikke opfylde den guddommelige Befaling. Paa den anden Side vilde Adam være ulydig mod en anden Befaling, hvis han gav efter for Evas Bøn. Han bestemte sig derfor til frivilligt at staa ved det første og store Bud; og derfor tog han med fuld Forstaaelse af Gerningens Natur ogsaa af Frugten, der voksede paa Kundskabens Træ. Paulus oplyser, at »Adam blev ikke bedraget, men Kvinden blev bedraget og er falden i Overtrædelse.« (1. Tim. 2: 14.) Profeten Lehi erklærer: »Adam faldt, for at Menneskene maatte blive til; og Menneskene er til, for at de kunne nyde Glæde.« (Mormons Bog, 2. Nephi 2: 25.)

Der var et andet Træ med en speciel Kraft i Eden; dets Frugter gav Liv til alle, der spiste af den. Det var ikke forbudt Adam og Eva at spise af dette Træ, medens de levede i uskyl-

dig Udødelighed; men nu, da de havde overtraadt, nu, da den guddommelige Ordre gav Døden som deres Lod, vilde det ikke være rigtigt, at Frugten fra Livets Træ skulde længere være indenfor deres Rækkevidde.

Ved deres Overtrædelse fik vore første Forældre en Kundskab, som de i deres oprindelige Uskyldighed ikke havde været i Besiddelse af — den eksperimentale Kundskab om Godt og Ondt. Resultatet af Faldet kunde kun have haft daarlige Følger, hvis de faldne straks kunde have genopnaaet Udødelighedens Tilstand uden Omvendelse og uden Forsoning. I Fortvivlelsen, der fulgte, da de mærkede den store Forandring, der var overkommet dem, vilde det have været naturligt for dem i Lyset af den Kundskab, de havde opnaaet paa Bekostning af Livets Træ, at søge den tilsyneladende Fordel af at undgaa en snarlig Død ved at spise deraf. Det var af Barmhertighed, de blev nægtet at gøre det.

Der kan ikke tages Fejl af Skaberens Ord om Nødvendigheden af Udelukkelsen af hans første jordiske Børn fra Eden: »Og jeg, den Herre Gud, sagde til min Enbaarne: Se, Mennesket er bleven som en af os til at kende Godt og Ondt; men nu, paa det han ikke skal udrække sin Haand for ogsaa at tage af Livets Træ og æde og leve evindeligt, vil jeg, den Herre Gud, forvise ham af Edens Have til at dyrke Jorden, hvorfra han var taget; thi saavist som jeg, den Herre Gud, lever kunne mine Ord ikke vende tomt tilbage, thi ligesom de udgaar af min Mund, saaledes skulle de opfyldes. Da drev jeg Mennesket ud, og jeg satte Cherubim Østen for Edens Have, og et blinkende Sværd, som vendte til alle Side, til at vogte Vejen til Livets Træ.« (Kostl. Perle, Side 18—19; ligeledes 1. Moseb., 3. Kap.)

Nephitprofeten Alma forstod Følgerne, der vilde have kommet, hvis Adam og hans Hustru havde spist af Livets Træ; han forklarer det saaledes: »Og saaledes se vi, at der blev givet Mennesket en Tid til at omvende sig, ja, en Provelsestid, en Tid til at omvende sig og tjene Gud. Thi se, dersom Adam

havde udrakt sin Haand straks og taget af Livsens Træ, vilde han havde levet for evigt, i Overensstemmelse med Guds Ord, og ikke haft nogen Tid til Omvendelse; og Guds Ord vilde ligeledes have været forgæves, og den store Plan til Frelse vilde være bleven tilintetgjort. (Mormons Bog, Alma 42: 4—5.)

STRAALEN.

(Præs. John A. Widtsoe, »Millennial Star«.)

Det havde været et godt Møde. De Tilstedeværende flokkedes omkring for at hilse paa de Besogende. En graahaaret og venligt udseende Soster stod stille og ventede paa hendes Tur, der kom tilsidst. »Har De tilhørt Kirken længe, Søster?« »Aah ja, men —,« hun tovede, »jeg var døbt i 1903.« »Det er en lang Tid siden — mere end et kvart Aarhundred.« »Men ser De —,« hun tovede igen og tilføjede derefter, »jeg vilde gerne fortælle Dem min Historie.« Her er den, som hun fortalte den:

»Jeg ønskede Sandhed; jeg ønskede den sande Religion; jeg vilde gerne slutte mig til Kristi sande Kirke. Jeg studerede Bibelen, men kunde ingen Kirke finde, der harmonerede med Lærdommene i den hellige Skrift. Saa jeg forblev uden Medlemsskab af nogen Kirke. En Dag kom der en ung Mand til min Dor og gav mig et Skrift, der fortalte om Genoprettelsen i disse Dage af Jesu Kristi Kirke i sin oprindelige Renhed og Skikkelse. Jeg læste Skriftet og fik andre. Jeg havde tilsidst fundet Sandheden. Min Overbevisning var næsten øjeblikkelig. Hele mit Liv havde jeg forberedt mig for dette Budskab, som den unge »Mormonældste« bragte. Jeg blev døbt, og Aandens Varme fyldte baade Sjel og Legeme. Som jeg levede med i Kirkens Liv og lærte mere angaaende Lærdommene, brændte Vidnesbyrdet om dens Sandhed mere klart i mig. Siden min Daabsdag har jeg aldrig tvivlet om dens guddommelige Sandheder. Det er et fuldkomment System. Men, efterhaanden som jeg kom sammen med Ældsterne og Medlemmerne, opdagede

jeg snart, at disse ikke var fuldkomne. Det undrede mig, at Sandheden ikke producerede et fejlfrit Folk. Den Onde tog Fordel af mit kritiske Synspunkt, saa jeg kun kunde se Svaghederne hos de Ledende og hos mine Brodre og Søstre. Jeg blev en Fejlfinder. Til sidst kunde jeg kun finde godt i Evangeliet og intet ved Medlemsskabet i Kirken. Vil De tro det! Denne fejlfindende Aand blev saa fremtrædende i mig, at jeg udskilte mig fra Kirken. I tolv lange Aar havde jeg intet med Kirken eller dens Medlemmer at gøre og udførte ingen af mine Pligter som et Medlem. Det var lange, lange Aar — aah, saa lange! Jeg vidste hele Tiden, at Evangeliet var sandt, og jeg hungrede efter de Velsignelser, et aktivt Medlemsskab i Kirken bringer. Da gik jeg i Rette med mig selv, og paa mine Knæ bad jeg om Ydmyghed, for Øjne til at se det Gode hos mine Medmennesker. Gud ske Tak. Han gav mig Styrke til at overvinde mig selv. En Dag kom jeg tilbage til Kirken, ydmyget; og siden har jeg trofast udført det Arbejde, der er bleven forlangt af mig, og som jeg søger efter det Gode i Medlemmerne af Grenen, som jeg tilhører, har jeg fundet, at mine Brodre og Søstre er de mest vidunderlige Mennesker. Jeg kan ikke længere se deres Fejl, og hvor har Verden forandret sig for mig! Det er nu tolv Aar siden, jeg kom tilbage — de lykkeligste tolv Aar i mit Liv. Og hvis De ikke véd det, kan jeg fortælle Dem, at de Mennesker, De har hilst paa i Aften, er de bedste Mennesker i Verden. Jeg ønsker, at jeg kunde blive ligesaa god, som de er. Men naar jeg bliver spurgt, hvorlænge jeg har staaet i Kirken, kommer de tolv mørke Aar, hvor jeg var adskilt fra Kirken, frem i min Erindring, og jeg tover med at svare. Og, Broder, vær venlig at fortælle Medlemmerne, hvor De kommer hen, ikke at se efter andres Svagheder, men søge efter deres Dyder, og at finde Fejl bringer kun dybe Sorger; det er Djævelens egen Maade til at ødelægge Sjælens Fred; medens den højeste Lykke gives os, naar vi ser efter det Gode, og det tvinger det Onde fra vore Hjerter. Fortæl dem ikke at finde Fejl.«

Som denne gode Kvinde lykkelig blandede sig med Forsamlingen, fremkom Tanken: »Hvilken udmærket Prædiken dette var.«

AFSKEDSHILSEN.

Da vort Arbejde i den Danske Mission er ophørt, idet vi har faaet en hæderlig Afløsning fra Kirkens Første Præsidentskab, ønsker vi igennem »Skandinaviens Stjerne« at sige Farvel til Missionæerne, Medlemmerne af Kirken og alle Venner her i Landet, hvem vi i Sandhed elsker.

Vore Hjerter er fulde af Taknemmelighed for al udvist Tillid og for al den Venlighed udvist os under vore Besøg i de forskellige Distrikter.

Idet vi opsender vor hjerteligste Taksigelse til Gud, vor Himmelske Fader, for hans Beskyttelse, der har været over os igennem vor Mission, takker vi ogsaa vore trofaste Medarbejdere Missionæerne for det beundringsværdige Arbejde, de har udført, ligeledes Kirkens Medlemmer for deres Opofrelse og Godhed til enhver Tid.

Det er med Glæde og Tillidsfuldhed, at vi overlader Missionens Styrelse til vor Efterfølger, Ældste Holger M. Larsen. Det er vort Haab og Ønske, at I vil skænke ham den samme Opmærksomhed, der har været vist os, og tage Hensyn til hans Raad og Formaninger. Han ønsker kun Missionen Vel.

Lyt, o lyt, kære Søsken, til vort Vidnesbyrd, maaske det sidste, I faar fra os. Dette er Guds Værk og hans Kirke. Erin drer den Pagt, I har sluttet med ham i Daabens Vande. Kommer ihu, at I er hans Vidner paa Jorden. Lad eders Eksempel lyse for eders Medmennesker. Hold eder fra Verdens Daarligheder og Synder. Lev et rent og moralsk Liv. Gør eders Pligt mod Gud og hans Kirke, saavel i timelig som i aandelig Henseende, respekter og ær de Mænd, som er udsendt for at for-

kynde Jesu Kristi Evangelium, samt dem, der besidder Præstedømmets Myndighed. Vær frimodige og bær eders Vidnesbyrd om, at Gud lever, at vi er skabt i hans Billede, at Jesus Kristus er hans Søn og Verdens Frelser, og at han har atter talet til Jorden igennem sin Tjener, Joseph Smith. Ved at gøre dette, vil eders Glæde, Fremgang og Udvikling være over al Forventning og Beskrivelse.

Vor Bøn er bestandig, at Gud vor himmelske Fader vil velsigne eder alle med timelige saavel som aandelige Goder. Modtag nu vort Farvel og Velsignelse. Maa ethvert oprigtigt Ønske af eders Hjerte blive eder tildelt. Igen Farvel og Tak for denne Gang. Vi forbliver

Joseph L. Petersen.

Ida A. Petersen.

DEN DANSKE MISSION.

ANKOMST.

Ældsterne Otto W. Andersen, Salt Lake City, Utah, Joseph Wm. Johnson, Bancroft, Idaho, og Kenneth A. Lauritzen, Victor, Idaho, ankom til København den 3. Juli 1929 paa S/S »Hellig Olav« efter en behagelig Rejse for at virke i den Danske Mission. Vi byder dem velkommen.

BESKIKKELSE.

Ældsterne Otto W. Andersen og Joseph Wm. Johnson er beskikket til at virke i Aarhus Distrikt og Ældste Kenneth A. Lauritzen til Aalborg Distrikt.

Joseph L. Petersen,
Missionspræsident.

DØDSFALD.

Ifølge »Bikuben« er Ældste Peter Petersen, Salt Lake City, Utah, afgaaet ved Døden den 9. Juni efter nogen Tids Sygdom og blev begravet under stor Deltagelse fra Wilford Wards

Kapel, Salt Lake City, den 11. Juni. Br. Petersen var en meget virksom Mand i Kirkens Tjeneste og udførte en Mission til Danmark i Aarene 1923—25, hvor han bl. a. præsiderede over Randers Gren. En af hans Sonner, Holger Petersen, udførte ligeledes en Mission til Danmark fra 1926—28. Br. Petersen efterlader sig Hustru og otte Born.

KØBENHAVNS GREN.

Den Kvindelige Hjælpeforening afholdt en særdeles vellykket Sct. Hansfest Mandag den 24. Juni paa Salen, Korsgade 11, til Fordel for deres Kasse. Først paa Aftenen serveredes der Smørrebrød, der kunde købes mod en ret rimelig Betaling. Derefter udførtes et udmærket og underholdende Program, der blev modtaget med stærkt Bifald af den ret talrige Forsamling. Senere paa Aftenen blev der igen serveret Forfriskninger, og ligeledes afholdtes en Auktion over forskellige Genstande, der var skænket Foreningen. Det var en fornujelig og behagelig Aften, der tillige var en Sukces for den Kvindelige Hjælpeforening i finansiel Henseende.

Mandag den 1. Juli gav Grenens Spejderkorps under Ledelse af Figat H. Breum en Opvisning af en Spejderlejr paa den store Sal i Korsgade 11. Ligeledes blev et lille Program udført. Indtægterne fra denne Festlighed bruges til Afholdelse af Udgifterne ved Korpsets Sommerlejr.

Ph. J.

KORT BESØG.

Præsident John A. Widtsoe og Hustru Leah D. Widtsoe af lagde København et ganske kort Besøg Søndag Eftermiddag den 30. Juni. De ankom fra Malmo ved Middagstid for sammen med Præsident Joseph L. Petersen at gennemgaa Bygningsplanerne og bese Bygningsarbejdets Fremskridt paa den nye Kirke. De var ikke i Stand til at overvære noget af Moderne i København, men forlod samme Dags Eftermiddag Byen.

Ph. J.

MISSIONSPRÆSIDENTERNES AARLIGE KONFERENCE.

Fra Præsident John A. Widtsoe har vi modtaget Budskab om, at de europæiske Missionspræsidenters Konference i Aar vil blive afholdt i Liverpool fra den 14. August og vil vedvare ca. en Uge. I Forbindelse hermed vil Præsidenterne over de Kvindelige Hjælpeforeninger i de forskellige Missioner møde til en Konference. Konferencen afholdes lige efter Afsluttelsen af den store Spejder-»Jamboree« i Birkenhead ved Liverpool.

ABRAHAMS BOG.

(J. M. Sjødahl i »Juvenile Instructor.«)

Den 3. Juli 1835 kom en Gentleman ved Navn Michael H. Chandler til Kirtland og foreviste en Del ægyptiske Relikvier bestaaende af fire Mumier, nogle Ruller Papyrus og en Del mindre, skrevne Brudstykker. Hele Samlingen havde tidligere været forevist i New York og Philadelphia, hvor de havde vakt baade de Lærdes og den almindelige Befolknings Opmærksomhed.

De Hellige i Kirtland købte baade Mumierne og Manuskripterne. Ved nærmere Eftersyn fandt Profeten Joseph Smith til sin Glæde, at han havde foran sig Optegnelser fra Abraham og Jakobs Son, Josef; og Profeten noterede i sin Dagbog under Datoen 5. Juli 1835: »Med Sandhed kan vi sige, at Herren begynder at aabenbare Fredens og Sandhedens Rigdomme.« Saa meget værdsatte han dette Fund.

Efter at have forsikret sig om disse Rullers uvurderlige literære Værdi, paabegyndte Profeten straks med Assistance fra Oliver Cowdery og W. W. Phelps Arbejdet med at lære Meningen af disse Billeder og Hieroglyfer, der var nedskrevne paa Papyrus. Den 1. Oktober 1835 var Profeten saa langt fremskreden med Arbejdet, at han skrev: »Ved vor Forskning

bliver Astronomiens Principer, som Fader Abraham og de gamle forstod dem, opladte for vor Forstand.«

Vi véd fra 1. Mosebog (12: 10—20), at Abraham i den Tid, der var Hungersnød i det forjættede Land, rejste til Ægypten. I Abrahams Bog faar vi en Forstaaelse af Patriarkens specielle Mission til Ægypten. Ægypterne tilbad Solen og andre Himmellegemer samt alle mulige Slags Genstande, særlig Dyr. Abraham kom for at belære dem om den sande Gud og at lære Folket, at Solen, Stjernerne og Planeterne samt alt, der eksisterede, er Guds Skabelsesværk, og at han alene er værdig den Ærbødighed, der udvistes hans Hænders Gerninger. Dette er Aarsagen til de underfulde Aabenbaringer nedskrevet i Abrahams Bog angaaende Universets Indretning og Regeeringsform.

I det første Kapitel af Abrahams Bog bemærkes det, at Folket i Ur, Abrahams By, i Landet Kaldæa var blevne Afgudsdyrkere, og at de havde et Alter paa en Høj, der kaldtes »Potifars Høj« ved den øverste Ende af Sletten »Olishem«, paa hvilken de ved forskellige Lejligheder ofrede Mænd, Kvinder og Børn. Der fortælles ogsaa, at Præsterne lagde Hænder paa Abraham, som de havde udvalgt til et Offer paa Alteret, men at Herren frelste ham fra denne Skæbne og nedbrød deres Helligdom.

Denne Historie fra Abrahams Bog er, efter mit Skøn, paa en vidunderlig Maade bleven stadfæstet i den senere Tid. Forskere, der repræsenterer Pensylvaniens Universitets Musæum og det Britiske Musæum, har i længere Tid foretaget Udgravninger i Byen Ur. De har fundet en Mængde Genstande, hvoraf nogle er fra den samme Tid som Abraham, og som viser Tilstedeværelsen af en fremragende Civilisation. En af Lederne for Ekspeditionen, Dr. Leonard Woolley, sagde fornylig i et Foredrag i Stockholm, Sverige, om deres arkæologiske Fund, at Byen Ur var en temmelig stor By i sine Dage, og at Guldsmede-, Stenhugger- og Graveringsarbejdet langt overgik det, der fandtes i Ægypten under det første Dynasti. Civilisationen

i Ur kom fra Regioner mellem Eufrates og Indien, fra de samme Steder, hvor den ægyptiske Kultur kom fra, siger Dr. Woolley, hvilket forklarer Ligheden af den religiøse Dyrkelse omtalt i Abrahams Bog. Men det mest vigtige af alt i Byen var, hvad vi kan kalde Tempelpladsen. Paa denne Plads fandtes der, ifølge Dr. Woolley, Levninger af en kunstfærdig Høj eller Gravkammer paa omkring 210 Fod lang, 120 Fod bred og 105 Fod høj. Sumerierne byggede, ifølge Forskeren, saadanne Høje i alle deres Byer. Denne Høj i Ur steg i Terrasser, og Alteret stod paa Toppen, hvor Maanens Gud blev dyrket.

I Kongernes Gravkamre fandt Udgraverne, ifølge Forskeren, Spor af Menneske-Ofre saavel som værdifulde Guld- og Solv-sager. Gravhvelvingerne indeholdt Rækker af Levninger af Mænd og Kvinder, der var dræbte, saa de kunde ledsage Kongen over paa den anden Side. Her har vi en saa stærk Bekræftelse som muligt paa Historien i Abrahams Bog. Alteret, Højen paa »Sletten« eller Pladsen, Menneskeofringer og Aarsagen til disse — alt er fundet af Forskere, som omtalt i Bogen.

VOGT DIN TUNGE.

En Bonde, der havde en daarlig Samvittighed, gik hen til en Munk for at søge Raad. Han sagde, at han havde udspreidt en smudsig Historie om en Ven og havde derefter fundet ud, at Historien ikke stemte overens med Sandheden. »Hvis du ønsker at have Fred med din Samvittighed,« sagde Munken, »maa du fylde en Sæk med Hønsedun og gaa til hver eneste Dør i Landsbyen og læg ved hver af dem en af de bløde Fjer.« Bonden gjorde, som det blev ham fortalt og kom derefter tilbage til Munken og sagde, at han havde gjort Bod for sin Daarskab. »Ikke endnu,« sagde Munken, »tag din Sæk og gaa Runden igen for at opsamle hver eneste Fjer, du har efterladt.« »Ja, men Vinden maa have blæst dem alle væk,« sagde Bonden. »Ja, min Søn,« sagde Munken, »saaledes er det ogsaa

med Sladder. Ord falder let, men lige meget, hvor haardt du prøver, saa kan du aldrig faa dem tilbage igen.«

UKYSKHED, TIDENS MEST FREM- HERSKENDE ONDE.

(Afdøde Præs. *Joseph F. Smith.*)

Et Samfunds eller en Nations Karakter er Summen af dets Medlemmers personlige Kvaliteter. At sige dette er paa én Gang at fremkomme med en flov Bemærkning og en selvindlysende Sandhed. En materiel Bygnings Stabilitet beror paa Ægtheden af de mange Dele, og Vedligeholdelsen af et passende Forhold af Sammenfojninger i Harmoni med Lov og Magt. Det samme kan siges om Institutioner, Systemer og Organisationer i Almindelighed. Nogle af Menneskets største Fejlgreb i administrative Affærer, Politik og offentlige Virksomheder er Folgerne af forfejlede Bestræbelser paa at styrke det som et Hele i Stedet for at anvende hjælpende Lægemidler til de angrebne Dele eller at rette de forvirrede Forhold. Naar Borgerne kan blive oplærte til at leve et retskaffent Liv, vil Nationens Storhed og Duelighed være sikret.

Den pessimistiske Agitators Røst høres overalt i Dag. Han fordømmer højlydt de eksisterende Systemer og kræver ihærdigt nye Love og Regeringsformer. Fremskridtsvenlig Lovgivning er utvivlsomt nødvendig. Indgreb paa Loven og Mangel paa Pligtopfyldelse samt andre nationale eller lokale On-der skulde rettes punktligt; men Menneskehedens største Nødvendighed er en individuel Reformation. En grundig Renselse og virkningsfuld Regulering af Samfundet som et System ved Forbudslove er et kolossalt og næsten haablost Stykke Arbejde. Den naturlige og fornuftige Forbedringsplan maa i det store og hele bygges paa Uddannelsen af Samfundets Enhed — den individuelle Borger. Regulations- og Forbudslove kan ikke med Rimelighed regnes for andet end Tvangsforanstaltninger under den nuværende Tilstand af Menneskets Affærer, men

lad os haabe, at disse Love vil blive som dode Bogstaver, efterhaanden som Samfundet gør Fremskridt gennem Forbedring af dets enkelte Individier.

Hvad der i Nutidens Litteratur er kendt som et socialt Onde er Genstand for en stadig tilbagevendende Diskussion, og Maaden, man skal forholde sig overfor det, er et omdebatteret og omstridt Emne. At den offentlige Samvittighed er vakt ved Alvorligheden af den beklagelige Tilstand foraarsaget ved seksuel Umoralitet er en lovende Rettesnor for mulig Forbedring. Ingen mere afskyelig Kræftskade forkrobler Samfundets Legeme og Sjæl end den forfærdelige Sygdom fra seksuel Synd. Den fordærver selve Livets Grundvold og testamenterer sine smudsige Virkninger til de endnu ufødte som et dødeligt Legat. Den lurker i By og paa Land, i Paladset og i Hytten som et glubende Rovdyr, der venter paa sit Bytte, og den raserer Landet i bespottelig Haan mod Menneskers og Guds Love. Den lovformelige Omgang af Køn er fra Gud, ikke alene som det eneste Middel for Menneskeracens Opholdelse, men for Udviklingen af højere Egenskaber og ædlere Træk i den menneskelige Natur, som et kærlighedsinspireret Kammeratskab mellem Mand og Kvinde alene kan sikre. Skriftens Ord er tydelige angaaende Guds Hensigter og Befalinger med Hensyn til de to Køn. Det er ikke godt for Mennesket at være alene, og derfor er det befalet, at »Manden forlader sin Fader og sin Moder og blive fast hos sin Hustru, og de skulle være til eet Kød« (1. Moseb. 2: 18, 24). Om Menneskeracens første Forældre læser vi: »Og Gud velsignede dem, og Gud sagde til dem: vorder frugtbare og mangfoldige, og opfylder Jorden« (1. Moseb. 1: 28). Lærdommen om Ægteskabets Ærbarhed er lige saa sand i Dag, som da den først udtaltes af en af de gamle Apostle (se Hebr. 13: 4), og hvem vil benægte, at Ægteskabet er nødvendigt for at opnaa en nogen som helst Fuldkommenhed ved at opfylde Maalet og Hensigten for Menneskets jordiske Tilværelse? »Dog er hverken Kvinde uden Mand eller Mand uden Kvinde i Herren.« (1. Kor. 11: 11.)

Ikke alene er det absolut passende og i nøjagtig Harmoni med baade Bogstavet og Aanden i det guddommelige Ord, men det er absolut nødvendigt for den sociale Ordens Stabilitet, at Ægteskabsforholdet skal indrettes og reguleres af verdslige Love. De, der indgaar i Ægteskabspagten, maa føle det Ansvar, de paatager sig; og for Obligationens Garanti er de ansvarlige til hverandre, til Samfundet og til deres Gud.

Seksuel Forening er lovligt i Ægteskab, og hvis udført med rette Hensigter er det ærbart og helligt. Men foruden Ægteskabsbaandet er seksuel Tilfredsstillelse en nedværdigende Synd og afskyelig i Guds Aasyn. Brudte Ægteskabsløfter er en frugtbar Kilde til Skilsmisse med en lang Række af efterfølgende Daarligheder, af hvilke ikke mindst er den Skam og Skændsel kastet paa ulykkelige, men uskyldige Børn. Den forfærdelige Virkning af Horeri er ikke begrænset til kun de overtrædende Parter. Hvad enten kendt aabenlyst eller delvis skjult under en skyldig Hemmelighedskaabe, saa er Resultatet stærkt fremtrædende i daarlige Indflydelser. Den udødelige Aand, der kommer til Jorden for at blive iklædt et Legeme af Kød, har den Ret at blive velskabt gennem Forældre, der er fri for al Besmittelse fra seksuel Synd.

Det er en beklagelig Kendsgerning, at Samfundet vedbliver at holde strengere Regnskab med Kvindens seksuelle Overtrædelser end med Mandens. Hvilken Skygge af Undskyldning, for ikke at tale om Berettigelse, kan der findes for denne skandaløse og kujonagtige Klassificering? Kan moralsk Besudling være mindre smudsig og pestbefængt for en Mand end for en Kvinde? Er en mandlig spedalsk at sky mindre af Frygt for Smitte end en Kvinde med samme Sygdom? O, hvor ringeagtende, uretfærdigt og æreskrænkende er det ikke! Lykkeligvis er de første Forkyndere af denne skammelige Opfattelse om et dobbelt moralsk Standard for Kønnene skjult i Fortidens Glemsel. Lad den Vanære, som de rettelig skulde dele, bæres af dem, der stotter den almindelige Anerkendelse af en saa krænkende Klassificering! Forestil dem

Synet: Manden, der af Naturen er Kvindens Beskytter og Forsvarer, rede til at stene til en social Dod den Horekvinde, i hvis Synd han har Del!

Det er sandt, at der er intet nyt i denne fordommelige Forvrængelse af Sommelighed og Retfærdighed. Det erindres, at visse selvretfærdige Skriftkloge og Farisæere kom støjende til Kristus i Templets Forgaard, dragende med dem en Kvinde, om hvem de sagde: »Mester! denne Kvinde er greben i Hor paa fersk Gerning,« og de spurgte, hvad Straf hun skulde lide. Hvorledes med Manden i dette Tilfælde? Maaske han var tilstede; men enten han var eller ikke, saa horer vi intet om, at der blev forlangt Dom over ham. Men Uretfærdighed ser ikke mindre hæslig ud, fordi, som vi til Tider siger i dum Selvmodsigelse, den er æret gennem Tiderne.

Naar Kvinden synder, maa hun ufejlbarlig lide; thi Følgerne er sikre enten straks eller senere. Men naar Manden med Urette kaster paa hende Følgerne af hans Overtrædelser, da staar han domfældt for en langt større Skyld. Og Manden er i det store og hele ansvarlig for Synden mod Sommelighed og Kyskhed, hvilken Byrde alt for ofte hæftes paa den svagere Deltager i Forbrydelsen. Skogeriets frygtelige Overmagt og den Tolerance, ja endog Overbærenhed, med hvilken denne lave Trafik behandles af det saakaldte civiliserede Samfund, er en sort Plet paa Historiens Blade.

Det vilde være en aabenbar Uretfærdighed at fordomme enhver falden Kvinde som ligestillet med Resten af hendes degraderede Klasse. Publicerede Resultater af Undersøgelser ved officielle Forespørgsler og af frivillige fra dette sølede Følt paaviser, at mange af de Kvinder, der tilbyder deres Legeme til Salgs, begyndte denne forfærdelige Handel efter at have fundet sig selv nedværdiget og forraadt ved for megen Tillid til Manden; og skont hendes fortvivlede og desperate Tilstand kan betragtes som en af Aarsagerne og maaske formilde Omstændighederne, er hun ikke desto mindre en Overtræder af de verdslige Love og en stor Synder for Guds Aasyn. Paa

Dagen, hvor vi skal dømmes retfærdigt foran Tronen af den store Dommer, der skal læse vort Sind og Hjerter, vil enhver Omstændighed blive taget i Betragtning — i hendes Sag saa vel som hans eller dem, der har været medvirkende til hendes Degradation. Der er andre, siger Rapporten, der paastaar, at de lever et Liv i Skam efter eget Valg, fordi de foretrækker den tilsyneladende lette Levemaade og den unaturlige Adspredelse i deres ryggesløse Tilværelse fremfor Fordringerne fra ærlig Flid.

(Fortsættes.)

NADVERVERS OG KORLEKTIE

for August 1929.

Nadververs:

Maa vi for stedse tænke paa
 De Lidelser saa svære,
 Du led for os paa Kalvari,
 og dig evig prise og ære.

Korlektie:

2. Nephi 10: 19.

»Og jeg vil hellige dette Land for din Sæd, og for dem, som blive regnede iblandt din Sæd, til deres Ejendomsland evindeligen; thi det er et udvalgt Land fremfor alle andre Lande, siger Gud til mig, og derfor vil jeg, at alle Mennesker, som bo derpaa, skulle tilbede mig, siger Gud.«

INDHOLD:

Synden i Eden. — Hvorfor	Abrahams Bog	217
Adam faldt 209	Vogt din Tunge	219
Straalen 212	Ukyskhed, Tidens mest frem-	
Afskedshilsen 214	herskende Onde	220
Den Danske Mission 215		

SKANDINAVIENS STJERNE, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Organ i Danmark og Norge, udkommer den 1. og 15. i hver Maaned og koster 6 Kroner pr. Aar eller 25 Øre pr. Nummer. Til Salg paa alle Missionens Kontorer.

Udgivet og forlagt af JOSEPH L. PETERSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.

Trykt hos F. E. Bordings.